

апостолъ Павелъ послѣдовалъ тойзи съвѣтъ <sup>1)</sup>). Седемъ дни, въ които назорейтъ се били длъжни да посятъ по своятъ обѣтъ прѣди принасянието на жертва, вече дохождали къмъ края, изведнѣжъ видѣли св. апостолъ особенно враждебнитѣ му Иудеи изъ Мала Азия и повдигнали противъ него страшенъ вѣкъ: „мѣже Израйльски! помогнете: тойзи чловѣкъ всичкитѣ на всѣхъдѣ учи противъ народа, закона и това мѣсто: при това, Еллитѣ въвѣлъ въ храмътъ и осквърнилъ това мѣсто“ <sup>2)</sup>). Цѣллитѣ градъ дошелъ въ движение. Еврейтъ хвашили апостола и искали вече да го умъртвятъ; нѣ явилъ се началникътъ на римската стража и го искубналъ изъ рѣцѣтъ на разярената тѣла. Като си предполагалъ, че това е, може би нѣкой си важенъ престѣжникъ (прѣди това врѣме разисквали нѣкого си възмутитель Тимотеи), той, началникътъ, казалъ да оковатъ апостола съ двѣ вериги и заведѣтъ въ тъмницата. Тѣлната като бѣсна крещѣла: „смъртъ да му е; исчисти го отъ земята, нему се не пада да живѣе“. При тѣзи раздражени вѣкове, Еврейтъ хвърляли дрѣхи и прахъ въ въздуха. Като искалъ да узнае причината на таковато страшно раздражение Еврейско противъ апостолътъ, римскій началникъ казалъ да го бичуватъ. Нѣ апостолътъ заявилъ за своето достоинство като римски гражданинъ. Началникътъ се уплашилъ, побързалъ да го освободи отъ оковитѣ и заповѣдалъ да се съберѣтъ първосвященникитѣ и всичкиятъ синедрионъ, за да се удостовѣри, въ що го обвиняватъ Иудейтъ. Засѣданието на синедриона проминало съ ожесточени препирни между фарисейтъ и садукейтъ по поводъ на словата Павлеви, че той е фарисиянинъ и го сѣдятъ за очакване въскресенето на мъртвитѣ. Фарисейтъ го зели подъ своя защита, а садукейтъ така се разгнѣвили противъ него, щото били готови да го раскъсатъ. Прѣзъ нощта подиръ тойзи буренъ день Господъ се явилъ на апостола и казалъ: „Дерзай Павле, понеже както ти свидѣтелствува за Менѣ въ Иерусалимъ, така предлѣжи да свидѣтелствуваши и въ Римъ“. На другия день 40 Евреи направили съзаклатие да не ядѣтъ и не пиятъ до тогава, до като не убиятъ Павла. Врѣмето за убийство било назначено, когато апостола поведатъ изъ тъмницата въ синедриона на друго засѣдание. Първосвященникътъ и старѣйшиннитѣ имъ приели предложението. Римскій началникъ като узналъ за това, побързалъ да испроводи апостола съ яка стража (двѣстѣ войни пѣши, 75 конници и 200 стрѣлци) въ Кесария на сѣдъ на прокураторътъ Феликсъ.

Феликсъ поддръжалъ св. апостолъ двѣ години, като се надѣялъ да получи за него откупъ отъ назорейтъ, които се считали богати, (защото апостолътъ участвувалъ въ обѣтътъ на назорейтъ). Еднѣжъ той повикалъ Павла и съ внимание слушалъ до когато апостола му говорилъ за вѣрата, нѣ като захваналъ да говори за нравственнитѣ обязанности —

---

<sup>1)</sup> Св. апостолъ самичкъ въ много случаи съблюдавалъ обрядовата страна на законътъ и прѣдполагалъ, че христианитъ изъ Еврейтъ ще могатъ да продължаватъ пазението на старитѣ обичаи. Само той не принуждавалъ язычницитѣ испърво да ставатъ иудеи, а послѣ христиани.

<sup>2)</sup> Поводъ къмъ послѣдното обвинение било това, че тѣ видѣли въ града св. апостолътъ и Трофима христианинътъ отъ язычницитѣ и мислили си, че Павелъ го е вводитъ въ храмътъ.